ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΕΣ ΠΑΛΗΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΑΔΕΛΦΗ ΤΟΥ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ ΤΑΣΣΟΥ

ΕΣΑ σ' ένα σπιτάκι φτωχικό, κάτω απ' τον ποιητικό ουρανό του Σορρέντο, καθόταν μιά νέα γυναίκα με λιγερό ανάστημα και θαμβωτική ωμορφιά. Ήταν σκεφτική και θλιμμένη κι' είχε τον άγκωνα της ακουμπισμένον στο παράθυρο... Το βλέμμα της πλανιόταν αφηρημένο στην εξοχή.

Δεν κύτταζε όμως ούτε τις εκτάσεις τις κατάφυτες από πορτοκαλλιές, ούτε τα πλούσια αμπέλια, ούτε τις ροδοδάφνες, κάτω απ' τα φυλλώματα των οποίων έπαιζαν κι' ερωτοτροπούσαν τα πουλιά...

Τί συλλογιζόταν λοιπόν ή ωραία Κορνηλία, ή κόρη του ευγενούς Βερνάρδου Τάσσου, ή αδελφή του ονομαστού συγγραφέως της «Απελευθερωθείσης Ιερουσαλήμ», Τορκουάτου Τάσσου; Ποιόν άλλον να σκεφθή απ' τον ένδοξο, αλλά δυστυχισμένο αδελφό της, εκείνον που άλλοτε αγαπιόταν και δοξαζόταν από την Αυλή της Φερράρας, ενώ τώρα τον περιφρονούσαν όλοι και κατεδιώκετο σκληρότατα από τους πρώην φίλους και θαυμαστάς του;

Στη θύμησι ότι το έξοχο εκείνο ποιητικό πνεύμα βρισκόταν κλεισμένο, χάρις στις ενέργειες των εχθρών του, μέσα στο φρενοκομείο, ο νους της Κορνηλίας πήγαινε να σαλέψη. Μονάχα αυτή μπορούσε να μαντέψη πόσο θά έπασχε και θά υπέφερε ή ευαίσθητη και μεγάλη καρδιά του αδελφού της. Γι' αυτό πονούσε τόσο φοβερά και δεν εύρισκε πουθενά ανακούφισι στην οδύνη της, ή άτυχη Κορνηλία...

Είχε έννηά χρόνια να ίδη τον αδελφό της, και στο διάστημα αυτό δεν της επέτρεψαν ούτε μιά φορά να τον επισκεφθή. Ακόμα και τα γράμματα που τουστέλνε φαίνεται πώς εχάνονταν, γιατί δεν είχε λάβει ποτέ απάντησί του...

Αυτά συλλογιζόταν ή Κορνηλία και ήταν τόσο πολύ στενοχωρημένη αυτή την ημέρα.

Άξαφνα είδε στην άκρη του δρόμου ένα βοσκό που πήγαινε σκυφτός με τα μάτια χαμηλωμένα στη γη. Πρόσεξε τότε μ' έκπληξί της ότι ο βοσκός αυτός δεν τραγουδούσε, όπως οι άλλοι, κι' απ' αυτό κατάλαβε πώς θάχε κάποια κρυφή στενοχώρια σάν κι' αυτή.

Όταν ο χωρικός πλησίασε περισσότερο και προσπέρασε, ή Κορνηλία παρατήρησε ότι τα ροῦχα του ήσαν κατασκονισμένα. Φαινόταν πολύ κουρασμένος.

— Αν είνε δυστυχισμένος, σκέφτηκε ή νέα, έχει όμως την ελευθερία που τη στερείται ο αδελφός μου.

Εκείνη τη στιγμή ακούστηκε ένας χτύπος στην πόρτα κι' ή Κορνηλία κατέβηκε γρήγορα ν' ανοίξη, σπρωγμένη από κάποιο ανεξήγητο προαίσθημα. Μόλις άνοιξε, είδε νά στέκη μπρός της ο βοσκός, ο ίδιος βοσκός που είχε δη νάρχεται πρίν από λίγο από τον κάμπο. Ο βοσκός έβγαλε από τον κόφο του ένα γράμμα και της το έδωσε.

— Μου τόδωσε νά σᾶς το φέρω ο αδελφός σας, της είπε τρέμοντας από τη συγκίνησι, ο αδελφός σας που βρίσκεται κλεισμένος σε μιά σκοτεινή φυλακή.

— Ω, τί χαρά! φώναξε ή αδελφή του Τάσσου συγκινημένη κι' άνοιξε το γράμμα. Καθώς το διάβαζε, τα δάκρυα έτρεχαν σάν βρύσι απ' τα λυπημένα μάτια της.

— Πρέπει νά τον ίδω με κάθε θυσία τον άμοιρο τον αδελφό μου! φώναξε μετά την ανάγνωσι της επιστολής. Ω, τί αδικίες που υποφέρει ο δυστυχισμένος! Τον έχουν στερήσει των πάντων, τον κρατούν αιχμάλωτο και επί πλέον τον κατασκοπεύουν. Θά πάω νά βρω το δούκα Αλφόνσο και θά του απαιτήσω νά τον ελευθερώση...

Στά λόγια αυτά το σκυθρωπό πρόσωπο του βοσκού πῆρε με μᾶς φαιδρή έκφασι. Επῆγε πιό κοντά της, την έπισε από τα χέρια και της είπε:

— Ω, Κορνηλία! Με αγαπᾶς ακόμα, καθώς βλέπω... Δεν με γνωρίζεις Κορνηλία; Γιά κύτταξέ με καλά... Είμαι ο αδελφός σου! Τόσο πολύ λοιπόν μ' άλλαξαν τα ροῦχα και τα χρόνια; Ω, έλα στην αγκαλιά μου νά σε σφίξω, ύστερα από τόσων ετῶν χωρισμό!...

— Εσύ εἶσαι, Τορκουάτε; φώναξε κατάπληκτη ή Κορνηλία. Α, όχι, όχι, δέν μπορεί νᾶσαι σύ!... Μα όχι πάλι... Ναί, έχεις δίκηο, σε γνωρίζω καλά τώρα... Σύ εἶσαι, αγαπημένε μου! Τί αφάνταστη ευτυχία! Σε άφησαν ελεύθερο επί τέλους;

— Ας μή μιλᾶμε πειά γι' αυτά, Κορνηλία, απάντησε ο ποιητής με σοβαρότητα. Μάθε μονάχα ότι κατόρθωσα νά βγῶ απ' τις φυλακές της Νεαπόλεως και ν' απομακρυνθῶ από το δουκάτο της Φερράρας ύστερα από αμέτρητες περιπέτειες. Η λύπη που με κυρίεψε μετά την απελευθέρωσί μου ήταν απερίγραπτη και παρά λίγο νά μ' οδηγήση στην τρέλλα. Δεν είχα κανέναν στον κόσμο που νά με καταλαβαίνη και νά συμμερίζεται τις θλίψεις μου. Όλοι με είχαν εγκαταλείψει και μέ είχαν λησμονήσει... Τότε θυμήθηκα εσένα και θέλησα νά βεβαιωθῶ ἂν εξακολουθοῦσες ακόμα νά μ' αγαπᾶς όπως πρῶτα και νά πονῆς γιά τη δυστυχία μου. Εντύθηκα λοιπόν αυτά τα τσοπάνικα ροῦχα κι' απεφάσισα νά σοῦ φέρω μόνος μου το γράμμα. Ενόμιζα ότι κι' εσύ θά μ' είχες ξεχάσει, ύστερ' από τη μακροχρόνια απουσία μου. Βλέπω όμως με χαρά ότι διατηρεῖς πάντα την ίδια αγάπη γιά μένα... Συγχώρησέ με, Κορνηλία μου!... Είμα πολύ δυστυχισμένος...

— Από δῶ και πέρα όμως, τοῦ απάντησε στοργικά ή αδελφή του αγκαλιάζοντάς τον, θά μείνης μαζύ μου και θά ησυχάσης. Είμαι βέβαιη ότι θά λησμονήσης πολύ γρήγορα το θλιβερό παρελθόν σου...

— Ναί, Κορνηλία, εδῶ πέρα, στο πατρικό μας σπίτι, πιστεύω κι' εγώ πώς θά βρῶ την ευτυχία. Τον εθαρέθηκα πειά εκείνον τον αγάριστο τόπο, όπου βασιλεύει ή ψευτιά, ή κολακεία κι' ή απάτη, κι' ή ψυχή μου πωθεῖ τη γαλήνη...

Πραγματικῶς ή ήρεμη κι' ελεύθερη ζωή της εξοχῆς εἶχαν ευχάριστη επίδρασι στο κατακουρασμένο μυαλό του ποιητοῦ κι' ή κλονισμένη υγεία του δεν άργησε νά αποκατασταθῆ. Η Κορνηλία δεν μποροῦσε νά κρύψη τη χαρά της γι' αυτή τη μεταβολή και νόμιζε πώς θ' ανέτελλαν ημέρες ευτυχίας.

Η ελπίδες της όμως διαψεύσθηκαν πολύ σύντομα γιατί ο αδελφός της, αηδιασμένος από τη γαλήνη και την ευτυχία που όνειροπολοῦσε ὡς τότε, κυριεύτηκε ξανά από την πρώτη του μελαγχολία.

Απέφευγε τη συναναστροφή με τους συμπατριῶτες του και περιπλανιόταν μόνος του στην εξοχή, ανήσυχος και όνειροπόλος. Εβρισκε ανυπόφορη την ήσυχη και μονότονη αγροτική ζωή και νοσταλγοῦσε τις μεγάλες περιπέτειες. Εμοιαζε με πουλί των ψηλῶν και αποκρημνων βράχων, σκλαβωμένο στο κλουβί και καταδικασμένο νά πεθάνη μακρυά από τις τριχυμίες και την ταραχή των πελωρίων κυμάτων του ωκεανοῦ...

Τέλος, μιά μέρα, ή αδημονία του κορυφώθηκε κι' αποφάσισε νά φύγη κρυφά απ' το πατρικό σπίτι του. Έφυγε το ίδιο βράδυ. Την επομένη της αναχωρήσεώς του, ή Κορνηλία βρῆκε απάνω στο τραπέζι ένα γράμμα ανοιχτό. Της έγραφε:

«Συγχώρησε τον άμοιρο αδελφό σου, που τον κυνηγᾶ παντοῦ ή δυστυχία, ακόμα και κάτω απ' αυτή τη φιλέξενη στέγη που τοῦ έδωσε άσυλο γιά λίγον καιρό. Ξέρω ότι εἶσαι θαρραλέα και δεν φοβᾶσαι το πεπρωμένο, εγώ όμως δεν θέλω νά επισύρω και εναντίον σου την κακή μοῖρα που με κατατρέχει. Σ' αφίνω γειά γιά πάντα, Κορνηλία, και πάω ν' ακολουθήσω την παναθλία μου τύχη. Ωστόσο όμως θά διατηρῶ παντοτεινά τη γλυκειά ανάμνησι της αφοσιώσεώς σου, ή οποία κάποτε θά με παρηγορῆ στα αφόρητα δεινά μου. Σε αποχαιρετῶ, ευλογημένη μου αδελφή...».

Ο τελευταίος αυτός αποχαιρετισμός κατασπάραξε την καρδιά της Κορνηλίας και την εβύθισε σε βαθειά απογοήτευσι. Ποιός θά ευσπλαχνιζόταν τώρα και ποιός θά περιεβάλλε με τη στοργή του εκείνον που είχε ανάγκη τόσης περιθάλψεως; Ποῦ θά πήγαινε τάχα, φεύγοντας απ' το σπίτι του ο δυστυχισμένος Τορκουάτος;

— Όχι, δεν θά τον αφήσω νά ξαναπάη στους εχθρούς του, φώναξε ή γενναιόψυχη Κορνηλία. Πρέπει νά τον εμποδίσω με κάθε τρόπο και νά τον προφυλάξω όπως μπορῶ απ' τους νέους κινδύνους που διατρέχει...

Ποιά ήταν ή απόφασι της Κορνηλίας, τί εταχολούθησε ύστερα απ' αυτή, πῶς επέθανε ο μεγάλος ποιητής της Ιταλίας, όλα αυτά θά τα διηγηθοῦμε στο ερχόμενο φύλλο.

— Από δῶ και πέρα θά μείνης μαζύ μου και θά ησυχάσης, τοῦ απάντησε ή αδελφή του αγκαλιάζοντάς τον...

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΙΑ ΑΝΕΛΠΙΣΤΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Τελευταῖα πέθανε στο Παρίσι κάποια πλουσία κυρία αρκετά προχωρημένης ηλικίας, ή οποία έγραψε στη διαθήκη της, μεταξύ των άλλων και τα εξῆς:

«Στο γιατρό μου κληροδοτῶ όλα όσα βρίσκονται στο δεξί συρτάρι του χρηματοκιβωτίου μου, από εὐγνωμοσύνη γιά τις συμβουλές και τις συνταγές του, στις οποῖες οφείλω την μακροβιότητά μου».

Φαντασθῆτε τώρα πόση ήταν ή έκπληξις του γιατροῦ, όταν, κατά την αποσφράγισι του χρηματοκιβωτίου, αντί του θησαυροῦ που περίμενε, βρῆκε στο συρτάρι όλα τα φάρμακα όσα είχε συστήσει από εἰκοσαετίας στην πλουσία πελάτιδά του!...

Η ΚΑΜΠΑΝΑ

Πρωΐ. Τα πουλιά, και τα σπουγγίτια λάλα και τα χελιδόνια,
πῶς τα ξυπνᾶν ερωτικά τα πικραμένα μου τα χρόνια!
Μα νά! Πνιγμένη άκου μακρυά μιᾶς εκκλησιᾶς καμπάνα,
γόος από μιά που ξεψυχᾶ στην ύπνοφαντασιά μου μάνα.

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ